

тио се Анђелима који су стојали покрај Њега и рекао им: „Отварајте га одавде; он је мој противник, антихрист, јер је осудио свога брата пре Мога суда“.

Не сме се судити људима још и због тога што је сваки човек по својој природи неповредива ризница Божија.

„Погледај“, говори преподоб-

ски, дочекујући у својој пустињи оног који му је долазио, припадајући његовим ногама и блистајући у лицу (од радости) говорио је: „Радости моја Сами Бог (кроз тебе) ме је посетио!“. Преподобни је осећао и благодатно у сваком човеку прихватио лик (образ) Божији, лик, у њему скривеног Небеског чове-

На свакоме се, дакле, послу може послужити Богу, само ако се он ради из љубави и од добре воље. Бог види сваки, и најмањи труд; сваку, и најтајнију, молитву; сваку, и најскривенију, добру мисао и намеру. За њега је важно све оно што служи добру, што служи љубави, што служи човеку: и рад у канцеларији, и рад у школи, и рад у фабрици, и одлажење на пијаци, и чекање у редовима и обављање ситних домаћих послова.

Бог није само тамо где се свршавају велика дела, дела која ће забележити историја, него је и тамо где мајка подиже своје дете, где човек с трудом поштено зарађује хлеб својој породици; Бог је тамо где човек воли, где човек подноси жртве ради другог, где се човек радује човеку.

еј. Хризостом (Војиновић)

ни Макарије Велики, „како су велики небо и земља. Али они пролазе мимо и Бог није ради њих изволео јавити се, већ ради тебе. Погледај на своју племенитост и достојанство. Не Анђел, него је сами Бог дошао да те заступа. Твоја бесмртна душа је као неки драгоцен сасуд. Ова бесмртна душа, овај драгоцен сасуд јесте лик Божији у човеку, а сами човек је храм у њему живућег Духа Божијег“. Нека живот човека мало одговара овоме узвишеноме назначењу, нека човек и греши много, али и такав он остаје са ликом Божијим и има све могућности за духовно устајање и препород и стога је свагда достојан нашег признања и поштовања.

Преподобни Серафим Саров-

ка.

Не можемо осуђивати морално понашање наших ближњих, још и због тога што ми немамо ту моћ да изнесемо правилан суд о човеку: Ко од људи зна шта је у човеку осим духа човековог, који живи у њему? (1Кор. 2, 11). Наш се суд обично заснива само на спољашњим, видљивим знацима, који често не одговарају унутарњим својствима. Наша душа може бити позната једино нама, па ни ми сами не можемо увек тачно знати све своје унутарње побуде ка неким делањима или поступцима, јер благодат Божија, срцем покретана, не говори увек ово срцу. Тим пре, нико не зна шта је у души нашега брата.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДРУГА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА - ПАЧИСТА

св. Григорије Палама

св. Софроније Јерусалимски, ирей. Григорије Синаити

Мк. 2, 1 - 12, зч. 7; Јн. 10, 9 - 16, зч. 36.

Јевр. 1, 10 - 2, 3, зч. 304; Јевр. 7, 26 - 8, 2; зач. 318.

свешти Филарет Черњиовски

БЕСЕДА У НЕДЕЉУ ПРАВОСЛАВЉА

У Христу рођена браћо и сестре!

Уколико човек жели да зна смицао и циљ свога постојања, он најпре треба да позна себе самога: Ко сам ја? Који је задатак и какво је оправдање мога живота?

Прави одговор на питање: „Ко сам ја?“ и „Који је задатак мога живота?“ дат нам је у Светом Писму, а откривен од стране светог Григорија Паламе, коме је и посвећена ова друга недеља Великог Поста.

Чујемо да псеудо-научници наводе аргументе, да је човек настао од нижих животиња, да је мајмун његов пра предак. Као потврду ових аргумената они указују на оно што је заједничко у менталном животу човека и животиња. Међутим психичка делатност животиња изражава само прохтеве њихових тела: исхране, размножавања и самоодржања. Да, ови су прохтеви својствени и човеку, али човек је способен да се уздигне изнад апсолутне зависности од ових потреба – и у тој његовој власти над својом психофизичком природом се и

пројављује величина човека. И што је најважније, човек постаје човек тек уколико обуздава своју психофизичку природу.

Какво је, пак, учење о човеку открио свети Григорије Палама? Човека је створио Бог, Творац васељене. Створен је по „образу и подобију Божијем“. Човек је узет од земље, али се не ограничава њоме: Творац у њега удахњује „дух животни“ и од „духа животног“ зависи постојање човеково. Тиме је вера укључена у саму структуру човека, укључен је савез са Богом, веза са Богом.

Појаснимо: У људску природу је органски укључена религија. Реч „религија“ означава „свезу, савез“. Ето због чега стубови Цркве говоре да је душа људска „по природи хришћанка“. Ето због чега је говорити о човеку, а не доводити га у везу са Богом, са Творцем – бесмислено; ово би значило лишити човека смисла и прихватити да је људски живот само зла гримаса сатане.

„Начинимо човека по образу Своме и по подобију Своме“ (Пост. 1,

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

26), речено је у Писму. Од свих бића која живе на земљи једино је човек почаствован правом да буде „образ Божији“, „лик Божији“ и у том се лику налази најузвишеније достојанство човека. Ни у једном од философских система човек није тако узвишен, као у хришћанству. „Ваша тела су“, говори свети апостол Павле, храм Духа Божијега, који живи у вама“.

Кроз своје постојање човек треба да је у вези са својим Творцем. Чиме се та веза учвршћује? Она се

њима“, говорио је свети апостол Павле, „потамнело је неразумно срце његово и полуде човек“ (уп. Рим. 1, 21)

И ево у другу недељу Великог Поста, Господ нам се обраћа устима светих и каже: „Човече, сети се откуда си ниспао... познај своју племенитост, не заборави на сродство између тебе и Бога. Не постоји таква блискост као у теби, у твојој души, са Богом... Син Божији – Христос, зажеleo је да ти буде брат и „бивши послушан Оцу до смрти, и

Каква год да те захвати огорченост, каква год да ти се догоди непријатност, реци: Истрпећу ради Исуса Христа! Само то реци и биће ти лакше. Име Исуса Христа јесте моћно. При изговарању Његовог имена све непријатности утихну, зли духови ишчезавају, спласне твоја љутња, нестаје твоја малодушност, све док будеш понављао најслађе име Исусово: Дај ми Господе трпљење, великодушност и кротост. Дај ми Господе, да сагледам своја сагрешења и да никога не осуђујем.
Њреј. Анџоније Ојшински

учвршћује послушањем Богу, послушањем Његовој вољи, Његовом Закону. Али човек, први Адам, уместо да прихвати живот, као дар Божији, зажеleo је да сам управља својим животом, зажеleo је аутономију, независност и испао из послушности Богу. Овим непослушањем нарушио је везу са Извором живота и мудрости.

Да није било нарушено послушање према Богу, смрт би била само прост прелаз ка Богу, а сада је она постала фатална, казна (Божија). Човек је одбацио унутрашњи закон Божијег присуства у њему и остао препуштен самоме себи, својој обманљивој независности (од Бога). Онај који је маштао да буде раван Богу, постао је тек смртни човек. „Залудео је (човек) у својим умова-

то до смрти на Крсту“, дошао је да би ти вратио изгубљено достојанство. Кроз Христа досежеш у живот у Богу, досежеш га верношћу Христу, послушањем и светим Причешћем. Не бој се послушања. Послушање Богу, то није ропска покорност, већ дело – дело љубави“.

Послушање – то је знак и плод вере, заложен у нашу природу. „Ради нас се Христос приопштио телу и крви“, говори свети Јован Златоусти, „и даје нам само тело и крв, да би смо ми, блаодарећи томе, постали Његови сродници“, јер, „примајући тајанствену Храну - свете Тајне Тела и Крви, човек постаје део Христовог Тела, постаје брат и санаследник Христов“. Амин.

архимандрит Кирил (Павлов)

БЕСЕДА О НЕОСУЂИВАЊУ

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Да, Господе, Царе, даруј ми да сагледам своја сагрешења и да не осуђујем браћа своја!

Такве молитвена искања Црква свакодневно узноси уз Велики Пост, да би нас Господ очистио од греха осуђивања ближњих, јер међу нама нема распрострањенијег греха од овога. Осуђивати ближњег, подсмевати му се и укоревати га због недостатака и слабости, уочавати и откривати у поступцима својих браће и сестара једино оно лоше и ниско, јесте свеопшта слабост људскога рода. Свукуда један другог суде и осуђују. И још се ова свеопшта и свуда присутна болест уопште не сматра за грех или се сматра за потпуно неважан грех.

Црква, пак, многоструким понављањем молитвеног вапаја преподобног Јефрема Богу жели да нас доведе до схватања озбиљности и опасности греха осуђивања и изазвати у нама одлучну намеру да га оставимо. Осуђивати ближњег због његових поступака и дела значи латити се туђег посла, предухитрити суд Христов. Право да суди људима припада једино Богу.

Ближњи ни у чему не зависи од нас, ничим нам се није обавезао. Сви ми Богу припадамо – у Његовим је рукама живот и смрт људи. Ми смо деца једнога Оца Небескога, Који је и наградио свакога човека различитим даровима: душевним и телесним; следствено, једино Господ и има

право да од нашег ближњег захтева одговор за то да ли он исправно користи поверени му талент, злоупотребљава ли га на штету себи и ближњима. Не треба да се упуштамо у расуђивање туђих дела, да их оцењујемо на овај или онај начин.

Апостол Павле говори о томе: „Ко си ти што осуђујеш туђега слугу? Својему господару он стоји или пада. Али ће стајати, јер је Бог моћан да га усправи. Јер ћемо сви предстати суду Христовом. Дакле, сваки ће од нас дати Богу одговор за себе. Зато да не осуђујемо више један другога, него се више о томе старајте да не постављате брату спотицање или саблазан.“ (Рим. 14, 4, 10, 12, 13). Такође је и у старом Завету било речено да је суд дело Божије. „Он ће судити васељени правдом, судиће народима правотом“ (Пс. 9, 9), говори свети Псалмист.

Преподобни Јован Саваит говори о себи: „Једном ми је у пустињу дошао монах из манастира, да би ме посетио. Питао сам га о манастирским оцима, како живе. Монах је одговорио: „Добро, твојим молитвама“. Затим сам га питао о једном монаху о коме се проносио глас да неуредно живи. „Нимало се није променио“, рекао ми је он. „Тешко њему“, узвикнуо сам и са тим речима пао у иступљење. Видео сам да стојим покрај Голготе, на коме видим Господа нашег Исуса Христа између двојице разбојника. Похитао сам да му се поклоним, али када см Му се приближио, обра-